

“ Φασουλῆδες ,”

Θίασος Μαρίκας
Θέατρο Μουσούρη

N. ΚΑΤΗΦΟΡΗ

*«Μιά μέρα, ἴσως ἐνῶ θὰ ζοῦμε ἀκόμη, τὸ θέατρο
θὰ γίνεῖ ἓνα εἶδος λαϊκῆ ἐκκλησία, ὅταν οἱ Τέχ-
νες ξαναβροῦν τὸν ἀληθινὸ τους ρόλο, φορεῖς
θεϊκῆς λατρείας καὶ ὁμαδικῆς χαρᾶς..»*

Rutland Boughton.

Πηγαίνοντας νὰ δῶ τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ Νίκου Κατη-
φόρη, εἶχα κι' ἐγὼ τίς ἐπιφυλάξεις μου. Τὸ δηλητήριο τῆς
Κριτικῆς εἶνε ἀλάθευτο. Ὁ «μιθριδατισμός» παραμένει ἀκόμη
ἄγνωστος σὲ τούτη τὴν περιοχὴ. Πόσοι καὶ πόσοι ἄλλοι θεα-
τές, δὲν εἶχαν κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια προκατάληψη.

Ἔτσι ἀνοιξεν ἡ αὐλαία.

Ἐνῶ λοιπὸν στὸ παλκοσένικο, παράσταιναν οἱ ἐκλεκτοὶ
τεχνίτες τοῦ θιάσου, τὸ γέλιο κι' ἡ χαρὰ συγκλόνιζε ἓνα με-
γάλο μέρος τοῦ Κοινοῦ. Εἶτανε—πότε πότε—μειδιάματα. Εἶ-
τανε—συχνὰ—χάχανα θροντερά. Εἶτανε—κάθε τόσο—ξεκαρδί-
σματα αὐθόρμητα. Ἐεσπάγαν μὲ παλαμάκια.

Εἶταν τὸ πλήθος ποὺ χαστούκιζε μιὰν κοινωνία σάπια. Εἶ-
ταν ἡ μᾶζα ποὺ τραβοῦσε τ' αὐτὴ τῶν κυρίων κριτικῶν. Εἶταν
οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐκφράζανε τὸ λαϊκὸ τὸ γούστο, τὸ ἀνόθευτο,
ποὺ ἐνσαρκίωνανε τὴν ὁμαδικὴν εὐθυκρισία. Εἶταν ἐκεῖνοι ποὺ
δὲν περιμέναν νὰ τοὺς ποῦνε ἄλλοι, τί εἶνε ὁμορφο καὶ τί εἶν'
ἄσκημο, τί εἶνε θέατρο ζωῆς καὶ τί ψευτοκατασκευάσματα. Εἶ-
ταν καὶ λίγο τιμωρία μας . . .

Νὰ γιαντὸ ντράπηκα. Καὶ γιὰ λογαριασμό μου, καὶ λογα-
ριασμό ἄλλων πολλῶν.

Αὐτὸ ἐδῶ δὲν εἶνε «κριτικὴ». Κι' ἔτσι νὰ μᾶς συμπαθᾶν
ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶδανε τὸ ἔργο καὶ περιμένουν νὰ τοὺς ποῦμε τί
θάπρεπε νὰ νοιώσουν. Ὅμοια, μὴ μᾶς κρατήσουν κακία, οἱ
ὄσοι δὲν τὸ εἶδαν, καὶ περιμένουν σὰν ὑποκατάστατο τοῦ στο-
χασμοῦ τους τὴν «κριτικὴν», ὥστε νὰ σχηματίσουν γνώμη καὶ νά-
χουνε νὰ λένε. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους.
Ἐπειδὴ, μ' ὄλο ποὺ θέλω νὰ ξεφύγω πέρα ὡς πέρα, τὴ ρου-
τίνα ἀπ' τὴς στήλες ἐνὸς περιοδικοῦ, δὲ θὰ μπορούσα νὰ μὴν
πῶ, τὴν καλὴ τύχη ποὺ ἐρῆκα τὸ Νίκο Κατηφόρη. Εἶχε τὸν
ἀντάξιό του σκηνοθέτη, τὸν ἄξιο σκηνογράφο του, τὸν ἄρτιο
θίασο μὲ τοὺς δημιουργοὺς—ἓνας καλλιτερός ἀπὸ τὸν ἄλλο
τους οἱ ἠθοποιοί. Στάθηκε τυχερός ὁ Ν. Κατηφόρης.

Ἄκουσα κάποιον παραδίπλα μου νὰ λέει :

—“Ε, τώρα τί χρειάζονται τὰ . . . διαλείμματα ; . . .

Τοῦ ἐρχότανε φαίνεται σόλικο, ἢ διακοπή, ἀπάνω πού ἔσπαγε κέφι ὁ ἄνθρωπος. Ὅμως δέν εἶχε πλέρια δικιο. Σέ κάτι χρησιμεύουνε κι' αὐτά. Καί νά πού δίχως τὸ διάλειμμα, ἐγὼ τουλάχιστον, οὔτε θὰ πρόφταινα νά θυμηθῶ, τὸ Rutland Boughton, τρανὸ ἀπ' τοὺς τρανοὺς μας σύγχρονους, Ἑγγλέζο κριτικό, ἀλλὰ κι' ἐχθρὸ τῆς Κριτικῆς. Ἐξόν, ἀπ' τὸ μεγάλο λόγο του—πού ἔβαλε γιὰ «λότο»—ὁ «Ρούτλαντ», εἶχε κι' ἄλλες ἀσυνήθιστες ἐπινοήσεις. Πολὺ πρὶν ἀπ' τίς ἐκλογές τοῦ 1921, ὁ Τύπος τῆς πατρίδας του ἔκαμε προγνωστικά, γιὰ τὰ ἐνδεχόμενα ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα. Κατάστρωσε κι' ὁ κριτικός δικές του προβλέψεις. Μὰ μὲ τί τρόπο ! Εἰπώθηκε μάλιστα πὼς ἡ ἀρχικὴ ἔμπνευση δέν εἶτανε καλὰ καλὰ δική του. Ἀλήθεια εἶναι πὼς σὰν ἰδέα, λίγο ἢ πολὺ ἀφηρημένη, τὴν εἶχε ἐκφράσει ὁ Ζάν Ζωρές, στοὺς θαυότατους ἐκείνους στοχασμοὺς του γιὰ τὸ λαϊκὸ θέατρο. Ὡς τόσο ὁ πρακτικώτερος, ὁ «Ρούτλαντ», πήρε ἀράδα τὰ θεάτρα. Καί παρατήρησε πὼς σ' εἰκοσιένα—γιὰ τὴν ἀκρίβεια—σκηνές, εἶταν ἀνεβασμένο ἓνα ἔργο τοῦ Basil Dean. Ἀκόμη : « . . . τὸ τόσο ἀπλό ἔργο τοῦ Nugent Mouck, δέν παίζεται μόνο γιὰ τὴ λεπτεπίλεπτη ἀπόλαυση, τῶν ραφιναρισμένων ἐρασιτεχνῶν τῆς δραματουργίας. Τ' ἀνέβασαν, χιλιάδες θεατράκια σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα. » Ὑστερα, σημείωσε τίς πιὸ λαμπρὲς ἐπιτυχίες, ὅπως τὸ «Wal Tyler» τοῦ Glover καί τὸ «Massepmensch» τοῦ Toller πού παιζότανε ἐπίσης τότε στὴν Ἀγγλία. Κι' ὁ κριτικός ἐχθρὸς τῆς Κριτικῆς, κατάστρωσε τὰ προγνωστικά του. Ἀνέβαζε σ' ἓνα ἑκατομμύριο κινούργιες φήφους τίς νέες ἐπιτυχίες τῶν Ἑργατικῶν. Ἀλή-

θεια εἶνε πὼς ἔπεσεν ἔξω. Εἶταν : 1.135.241.—γιὰ τὴν ἀκρίβεια—οἱ παραπάνω φῆφοι, μπρὸς στίς ἐκλογές τοῦ 1.22.

Τι σχέση μποροῦν νάχουν ὅλα αὐτά, μὲ τὸν Κατηφόρη καί τὸ ἔργο του.

Λές δά νά μὴν χρειάζονται προγνωστικά καί σήμερα ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΚΡΟΣ